

Előfizetési árak:
 Hónapokra . . . 6 Ft — kr.
 Félévre . . . 3 „ — „
 Egy évre . . . 1 „ 50 „
 Egy béra . . . — „ 50 „
 Egyen számla ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12. sz.
 (Nádaszy-féle ház)
 ahol az előfizetések és a lap
 elosztásához vonatkozó főbe-
 látlások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: szerdán és szombaton.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12. sz.
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény meg-
 zendő.

Kéziratok vissza nem adtnak.
Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek **szel.**
 Előfizetések elfogadtnak még
 valamennyi könyvkereske-
 désben.

Egyes szármak kaphatók:

Waldinger H. utóda Domján I., Valentin K. fia (Sándor-utca), Engel Lajos (Kis-utca), Hechrein József és Sál (Széchenyi-tér), Béhm Manó (Kis-utca) papir- és könyvkereskedéseiben.

Kossuth Lajos.

(H—th.) „Ősz fején kilenczven év
 hava. Agg vállain kilenczven év terhe. Így
 üldögél íróasztalánál turini magányában
 Magyarország volt kormányzója Kossuth
 Lajos.“ Szébb szavakat, melyek mai nap
 Kossuthot jellemeznék, mint ezek, még nem
 olvastam, de nem is lehetne szébbekkel
 bemutatni őt, ha bemutatásra szorulna, ha
 már nem ismerné mindenki: kicsiny és
 nagy egyaránt. Egyszerű neve, mely hat-
 van éven át önti melegét szerte-széjjel,
 Magyarország történetéből soha ki nem
 törölhető.

Hazájától távol, idegen országban, az
 önkéntes száműzetés keserű kenyerén ten-
 geti életét, ragyogó fényvel, ékes suga-
 rakkal körülveve, mint a távolból tündöklő
 csillag.

Pécs város lakosságának holnap fog
 módjában állani, hogy megünnepelje a ki-
 lenczven éves Kossuthot, kinek neve egy
 örök életű nagy eszmének, a szabadság-
 nak lobogója volt, épp úgy, mint másfél
 század előtt Rákóczy Ferenczé. Nélküle tán
 manapság is még a jobbagység, a rab-
 szolgaság e legundokabb nemének békóit
 viselnék.

Kossuth a tiszta, szűzies szabadság
 eszméjétől lelkesülve, lelkesítette a nemze-
 tet, bejárta a hazát ragyogó ékesszólásá-
 val mindenütt hatást idézve elő, félre verte
 a vészharangot annyira, hogy a család
 fiatalja, öregje a békés, kényelmes otthont
 elhagyva, a csatatérre: a halál piaczára,

ment s mosolyogva ontotta véré. Tudta,
 hogy egész Magyarországon részvételt
 vannak sorsa iránt, s porhüvelyétől meg-
 vált lelkeért a lelkes honleányok elmond-
 ják az engesztelő imádságot.

Az ország amely részében megjelent,
 ott nemzeti ünnep volt. A nép elhagyva
 bármily sürgősen égető munkáját öröm
 ujjongva fogta körül kocsiját, szórta útjáb-
 an eléje a virágokat s elhalmozta bokré-
 tákkal, koszorúkkal. S ha szólni kezdett,
 ajkain a magyar szó bűvös dallá változott,
 mely a nép szívéhez beszélt, mely úgy
 tudta lelkesíteni a tömeget, hogy minden-
 hova, még a csatatérre, a halálba is kész
 volt követni őt. Beszédeire készülnie nem
 kellett soha s mégis oly könnyen, oly lá-
 gyan, oly simán, oly találóan s oly varáz-
 szal szólott, mintha előzőleg heteken ke-
 resztül a legnagyobb gonddal dolgozta s
 a legbámulatossabb szorgalommal tanulta
 volna meg mondanivalóját. Nemcsak az
 asztalok jóllakott vendégeit tudta éljenekre
 ragadni, nemcsak a könnyen fölizzgatható
 és rokonszenvező nőket megindítani, nem-
 csak az egyszerű, közönséges népet lelke-
 sitni, hanem ragyogó szólamokkal, találó,
 nem ritkán a környezetből vett hasonlatok-
 kal teremtett elleneiből barátokat, öntött
 reményt a kételkedőkbe, bátorságot a gyá-
 vákba.

Egyedül ily hatalmas és fényes szó-
 noki tehetségével rázta föl a nemzetet
 mély álmából és készítette elő, később
 pedig vezette a 48—49-ki eseményeket.
 Magyarország függetlenségi harca az

ő nevével szorosán, elválaszthatatlanul össze
 vagyton forrva. Az ő esze, szelleme, lelke
 vezette a harcokat a pozsonyi napoktól
 az aradi gyásznapiig; ő nélküle a magyar
 nép nem ment volna a bömbölő ágyuk
 elé, nem állott volna ki a vérmezőre, s
 bizony nagy kérdés: vajjon nélküle hozzá-
 jutottunk volna-e alkotmányunkhoz? Esz-
 mék, vívmányok születése, mint általában
 a születés, fájdalokkal jár. Nagy kincse-
 ket, minő az állami életben: az alkotmány,
 nem szoktak ingyen, ajándékképen, véron-
 tás nélkül adni. Tudta ezt Kossuth, ezt
 tanulta ő a világtörténet vérrel áztatott
 lapjairól. Azért tehát arra törekedett, hogy
 minél gyorsabban essünk át a fájdal-
 makon, minél hamarabb éljük keresztül a próba
 napjait, hogy életrevalóságunkat minél előbb
 kimutathassuk. Kossuth nem a „véres
 karddal“, hanem egymaga járta be szép
 Magyarország vadregényes bérceit, rónáit,
 virányait és kopár téreit. Ameddig szava
 hangzott, mindenki sietett fölkötni a véres
 kardot, fölesküdni a harci lobogóra.

De mindez hiába volt, széttiporta a
 zsoldos hadsereg az erőltetett menetekben
 kifáradt és túlcsigázott honvédeket s azután
 a durva kényuralom hosszú, sötét éjszakája
 következett. De eljött a fényes hajnal is,
 midőn Kossuth elvei — bár nem teljessé-
 gükben — széttépték az eléjük toladott
 felhőket, hogy koruknak az enyészet ködén
 áttündöklő csillagai legyenek és maradjá-
 janak, mint maguk az eszmék teremtői.

A „Pécsi Figyelő“ tárczája.

A csobánczi harang.

— Hugom esküvője után. —

A csobánczi vár harangja
 Valahányszor, megszólal,
 Úgy hat siró, ezüst szava,
 Mint temetőn a gyászdal.

A hegytetőn, fenn a várban
 Régen szólt már, nagyon rég,
 A mikor a vén Gyulafy
 Ifjú lányát temették.

A szép Rózsát, a ki Lászlót
 Tiszta szívvvel szerette,
 A ki igaz, hő szerelmét
 Korán sirba temette.

És az óta lenn Diszelben
 Sir, zokog a kis harang;
 Ha meghúzzák, halált jelent,
 Mennybe üdvért esd a hang.

Ne sirj, ne sirj tovább harang,
 Hisz' sirni már nincs okod . . .
 Egy boldog pár száll hozzátok —
 Eztán majd csak én sírok.

Várady Ferencz.

Soha . . . soha . . .

— Irta Sulyok Károly. —

Csak az imént verte el a toronyóra a haj-
 nali négyet; a keskeny utcák oly ijesztően né-
 mák, üresek, hogy az ember a katakombák do-
 hos sikátoraiban képzelné magát, ha nem pislo-
 gatna a kis városka egyetlen terén az a nagy
 költséggel föntartott egyetlen lámpa, melynek
 halovány fénye azomban csak gyenge kísérlet-
 nek bizonyult a nyirkos novemberi köd sűrűjén
 s e kudarcza fölötti bosszuságában nagyot ser-
 ezenve még ez egy lámpa is kialudt s így nem
 látta azt a néhány toprongyos alakot, kik e
 város végén levő szalmakazalokból előbujva di-
 deregve sietnek a füstös pálinkásboltba. Irigy-
 kedve bámul be egyikök-másikok az utcákba
 eső kávéház üvegtábláin, hol épp ebben a pill-
 natban hangzottak el egy pikáns couple végső
 akkordjai s a kimerült ázsókok szerszámjaikat
 letéve ásitozva könyökölnek üres üvegekkel meg-
 rakott rozoga márványasztaluk köré.

— No cigány elszakadt a hurod? vagy
 tán a karod nem bírja már el a hegedűt? —
 Kiáltja egy borizú rekedt hang. — A pokolba
 is, csak nem kívánjátok, hogy én verjek nótát
 a fekete bőrötökön?! . . . Hej pinczér, van-e

még eladó bora a gazdádnak? te meg jó czi-
 gányom, húzd mig a vonód elvások!

De a kimerült, pityókos cigányseregen nem
 sokat fogott a jóindulatu biztatás, mert a vonó
 helyett az ajtókilincshez nyultak az istenadták
 s úgy elpárologtak lassanként, hogy még hir-
 mondónak se marad közülök; nyilván azért,
 mert nem akartak a nagyságos úr botjával meg-
 ismerkedni, annál kevésbbé sem, mert az utolsó
 rongyos forintocskáját is kihégedülték már a
 a zsebéből; hitelbe meg az ördög szokott mu-
 zsikálni, az is csak a vasvillájával.

Ahogy Cseley Ákos észrevette a dicső
 nagyidai hősök déduokáinak gyáva megfuta-
 modását, káronkódva csapott tenyerével aszta-
 lára s a sarokban szundikáló bozontos ganimé-
 det durván fölrazva utravalóul néhány pohárka
 cognac iránt igyekvék a jámbort kapacitálni.

— Tudja, a szesz, az az isteni ital; mily
 kár, hogy a legbóditóbb mámor is csak hitvány
 kijózanodást szül . . . tudja otthon az asszony,
 a feleség vár reám, ehhez pedig bátorság kell
 hallja; pedig nem szól a lelkem egy rossz szót
 se s még se mernék jó . . . zan . . . ul elibe
 állni; tiz pohár cognacot ide! . . .

A pinczér sunyi szemével hamiskásan pil-

Az új kormány bemutatkozása.

A képviselőház hétfőn az egész ország érdeklődése által kísért gyűlést tartott. Ezen mutatkozott be az új kormány s jelezte egyúttal a jövőben követendő programját. Hogy meddig követi, azaz, hogy meddig követheti, arra a politikai jósok nem mernek határozott feleletet adni.

Miután a képviselőház meghallgatta a királyi leiratokat, melyek a minisztérium kinevezését tudatták a házzal,

Wekerle miniszterelnök terjesztette elő a kormány által megállapított működési programot. Alaptörvényül állította föl a 67-ediki kiegyezési törvényt s annak marandóságát bizonyította a 25 éves gyakorlattal. Ezt hát ők nem változtatják meg. A külfölddel is a főnálló szerződés alapján megtartják a barátságos viszonyt. A választás tisztaságára s új helyeznek s azért a kuriai bíráskodásra vonatkozó javaslatot mihamarabb keresztülvinni kívánják. (Ez a mézes madzag az ellenzéknek.) Aztán ismertette a pénzügyi, igazságügyi, belügyi és egyháztügyi politika terén követendő eljárást. Semmi új egyikben sem; még a közigazgatás államosítása is benne van a programban. A vallásügyi kérdésekben nagyban hangsúlyozta, hogy a korona jóváhagyását már bírja a kabinet, hanem azért ez nem zárja ki a korona abbeli jogát, hogy a javaslatok megtételének idejére tartsa fenn magának a határozást. Persze, hogy erre az ellenzéken általános derűtlenség tört ki.

Eötvös Károly, a függetlenségi párt vezére, mondta az első kritikát az új kabinet programjára.

A függetlenségi párt meg nem szűnő buzgalommal törekszik arra, ezen kabinettel szemben úgy mint előzőivel szemben is törekedett, hogy hazánk függetlenségét, úgy a mint a nemzet igaz óhaja és igaz érdeke hozza magával, és amint ezeréves jogunkban az már megállapítva van az alkotmány által kezekbe adott és adandó minden törvényes eszközzel kivívni. Ezen törekvésekben soha és egyáltalán nem engedi magát sem megtéveszteni, sem félrevezettetni oly eszmék által, melyekhez hasonló volt a kabinet elnökének egyik eszméje, a mikor az 1867-iki rendezkedésről szóló törvényeket a nemzet alaptörvényeként jelezte. Mi a magyar nemzet évszázados, sőt évezredes fejlődése alapján afféle tanszéki alaptörvényeket nem ismerünk. Mi az 1867-iki rendezkedésről szóló törvényeket csak oly törvényeknek tekintjük, mint országunk bármely más törvényét, melynek megváltoztatása, módosítása vagy eltörlése egyedül a törvényhozás közönséges tényezőinek, az országgyűlésnek és koronának megegyezésétől függ. Alaptörvé-

nyeket mi más értelemben, mint ilyenben nem ösmertünk. Alaptörvények azok, melyek nálunk törvények és a megváltoztatási mód egyiknél ugyanaz mint a másiknál. Azonfölül éber szemmel örködnek, hogy az ország azon jogai, szabadságai és intézkedési körei, melyeket a 67-iki törvények és rendelkezések megállapítottak és melyek ugyan egyáltalánban nem foglalják magukban a nemzet függetlenségét és országunk önállóságát, sem nemzetünk jogos óhajtatásának teljességét, de mégis jogok, hogy még ezek is csorbát ne szenvedjenek, de a nemzet hagyományos érzelmei, méltósága és önérzete sem. A mit a kabinet elnöke a választások tisztasága, szabadsága, a választásoknak a visszaélések ellen való megvédelmezése érdekében mondott, teljes lélekkel egyetért s reményli találhatnak majd módokat, a melyekben megegyeznek arra nézve, hogy a választások szabadsága, tisztasága minden visszaéléstől való megmentése elérhető legyen. De figyelmezteti a kabinetet és elnökét arra, hogy ezt nem oly igéretnek tekintik, a mely egyszer megtéve, aztán a megvalósítás időpontjára nézve az örökkévalóságnak átadható.

Eötvös ezután egyes szakminisztériumok reformait vette bírálat alá s mindenikre tett néhány trappans megjegyzést. Az igazságügyi reformoknál a programnak egy nagy hézagára mutatott rá: a katonai büntető törvénykönyvnek valóban gyökeres reformjára, mert a most főnálló katonai büntető törvénykönyv vizözön előtti, barbár kori, vandalkori intézmény, mely csak Afrika vadjai közé való, de nem művelt emberek közé. Végül elvárta, hogy a többségben legyen elég férfiaság, s ha az elvi kérdések sikerére nézve meg fog bomolni, vonja le a következményeket s ne akarja tovább is vonzolni az állam kormányzatát.

Utána Apponyi és Ugron szóltak, kiknek Wekerle válaszolt s ezzel a bemutató előadás véget ért. A főrendiház délután vette tudomásul az új minisztérium kinevezését s egy két szónoka épp az egyházpoltikai kérdésekben nem egyezett meg az új kormány politikájával.

A faiskolaügy Baranyában.

Ha talán valami érdekesebb címet irtam volna soraim fölé, még itt-ott fölkelhettem volna legalább is egyik-másik olvasóban a kíváncsiságot; de így a főnérintett cím elvesztette minden ujdonsági zománczát s így éppen elegendő arra nézve, hogy azt a legtöbb olvasó olvasatlanul átlapozza.

A tárgy pedig sokkal fontosabb, sőt mint nemzetgazdasági tényező magára az állam anyagi jólétére sokkal lényegesebb befolyással bír, mintsem hogy azt agyonhallgatással egyszerűen mel-

lőzni lehetne. S bármily elcsépeelt dolognak tartják is ily ósdi dologgal foglalkozni, maga az ügy rendezetlen volta ezt parancsolja. Mert nagyon furesának tűnik föl előttünk, valamely ügynek fontosságát, elismerni s mégis azt rendezetlen állapotban türelemmel végignézni.

Hogy pedig a faiskolák ügye nálunk mennyire hátra van, azt eléggé illusztrálja a következő eset:

Köztudomásu dolog ugyanis, hogy a magyar földművelésügyi által följánlott évi 2500 frt egy 300, három 200 és tízennyolcz 100 forintos jutalomdíjakra osztott föl az oly faiskola kezelők részére, kik e téren szakismeretet, szorgalmat és eredményt fejtettek ki. Azt hitte volna az ember, hogy ezen pályázatra a faiskolát kezelő tanítószag tömegesen fog jelentkezni s ezen alkalmat fölhasználni arra, hogy jól kiérdemelt munkásságuk anyagi elismerésben is részesüljön. S uramfia megtörténik Baranyában az a csúfság, hogy összesen két — mondó kettő — pályázó jelentkezett.

Már akárhogy vegyük is a dolgot, de ez határozottan szegénységi bizonyítvány.

Általános a panasza, hogy a falusi néptanító nem tud tisztességesen megélni évi fizetéséből s ezen nem is lehet csudálkozni, ha meggondoljuk, hogy a 100 forintot 365 napra kell fölosztani s e mellett meglehetősen drága világot élünk. De már most az a kérdés, hogy hát miért nem ragadnak meg egy-egy ily alkalmat, mely a száraz napi kenyérhez egy kis hozzávalót látszik kilátásba helyezni? Az a száz irtos pályadíj i-oly összeg, mely egy szerény viszonyokhoz szokott falusi családnál nemesak númerál, hanem határozottan segíteni is képes. S mégis egész Baranyában csak kettő találkozott, ki erre igényt kívánt tartani.

Mi az igazi okot, a faiskolák száncalmas állapotában keressük. S tán egészen jó helyen tapogatunk, midőn okul föltételezzük, hogy azaz, a mi nek nincs, nem lehet igényt keresni.

Ámde annak is csak okának kell lenni, hogy nálunk a faiskolák ügye oly nehézkesen halad előre, akárcsak ólomból volnának lábái. Már pedig ha valami bajon segíteni akarunk, úgy első sorban is föl kell ismernünk az állapotot maga tiszta mivoltában, továbbá tisztában kell lennünk azon okkal is, a mely azt előidézi.

Kutassunk tehát mi is ezuttal utána, tán valahogy csak megtaláljuk e száncalmas állapot előidéző okát.

Sokaktól hallottuk már okul emlegetni azon körülményt, hogy még számos községben faiskola számára nincsen kihasítva megfelelő terület.

E sorok írója már vándortanítói tiszténél fogva is meglehetősen áttekintéssel bír a megye faiskolái fölött s így tudomásával van annak is,

lanc a nagyságos urra és száncakozó mosolylyal jelenti ki, hogy:

— Igazán sajnálom, de a legutolsó üvegünk is elfogyott mára, hanem izé . . . tán holnap . . . S a gázlangokat kezdé oltogatni magában dörmögve: „Az ördögbe is, csak nem tehetem tönkre üzletünket kétes hitelekkel, ennek a jó urnak meg saját szemeimmel láttam az utolsó forintját is a cigányok vágták zsebre.“

Cseley Ákost mintha mérges kigyó csipte volna meg, úgy fölsziszszent a pinczér vakmerő szemtelensége hallatára. Mellen ragadta a czingár legényt s kidült szemeit rámeresztve ordított:

— Akasztófára való! Az egész havi fizetésemet nálatok fecséréltem el s most nincs még néhány pohár hitvány cognacra való hitelem se?!

Az üres kávéház gúnyosan adja rá a visszhangot:

— „Nincs, nincs, nincs! . . .“

Ez aztán elég volt az éjjeli tivornyázónak arra, hogy kitantorogjon megaláztatása színhegyéről.

Az utcán egy darabig azon töprengött, hogy hova menjen most? Pénze nincs, legjobb lesz tehát, ha haza indul. Brrr! . . . megrázkodott erre a gondolatra. Hazamenni egy krajczár nélkül s elibe állani annak a beteges, sovány asszonykának, ki eddig még a szeméit se hunyta

le az ő kimaradása miatt való aggodalmában. Mit fog majd ennek szólani, aztán hol vesznek majd tejet ma, holnap, holnapután, az egész hónapban át — annak a bölcsőben síró rivó kölyöknek? . . . brrr! . . . újra megrázkodott, s mégis csak elindult haza.

Az átdözsölt éjszaka mámorra ezerféle vízióval kíserte őt a néma utcákon át, míg végre egy külvárosi házaeska tárt kapuja előtt megállapodott; az utcai ablakon gyenge világosság derengett s Ákos nem állhatta meg, hogy be ne pillantson az ócska függöny-foszlányokon az elhagyatottság, a szegénység otthonába, az ő egyetlen szobácskájába.

— No Ákos, — biztatja önmagát — most mutasd meg, mit tudsz. Lépj a feleséged elé s ha kenyeret kér tőled, mondd neki, hogy nincs; ha nyoszörgő magzatod reád emeli esdeklő tekintetét, tégy követ a szived helyére!

Jó, hogy megállapodott az ablak alatt, a kisugárzó világosság egy barna női hajszaát mutatott neki a fölöttjén.

— Tyhű szapperment! no ha ezt a feleségem meglátta volna, horribile! . . . Ákos, Ákos, te mégis csak hitvány ember vagy! Emlékezel, hogy az a szerencsétlen asszony, kit a nyomorban rántottál magaddal, áldás nélkül távozott éretted özvegy anyja szárnyai alól? Mi lesz abból a vézna kis emberkéből, ki oly ártatlanul szenved

bölcsőjében apja nyomorult tehetetlenségét? . . . Ákos te még a golyót sem érdemled meg hitvány agyadba. Hányszor fogadtál már jobbulást nélkülözésektől agyongyötört feleségednek, s már hányszor bocsátott meg ő néked? Óh te aranyos, te szent asszony te!

A baldoklók hideg veritékét érezte arcán, ahogy belépett a hideg szobába, melynek zordon némasága annyira megintette a könnyelmű embert, hogy mozdulni sem mert helyéből, míg egy köhögős gyenge hang meg nem szólította:

— Ákos te vagy? az Istenért mi lelt, hogy oly sápadt arccal jössz haza? Ákos jer ide, így ni, ülj ide az ágyamra, aztán beszéld el: hol voltál, ki bántott?

— A lelkiismeret — zokogja a poltron férfit, miközben neje kiaszott csontos kezeit csokolgatja — a lelkiismeret bánt, te jószagos a gyál, hogy rólatok megfeledeztem, hogy ismét rabja lettem annak az átkos szenvedélyemnek. Meg tudsz-e még egyszer bocsátani?

Az asszonyka ajkain mennyei mosoly játszadozik, s férjét átölelve susogja:

— Megbocsátok Ákos, hisz nagyon szeretlek, érted mindent megteszek, csak azt mondd meg: mikor leszel te igazán jó ember?

A ketyegő fali óra fogadatlan prókatorként csakhamar megadja a választ:

„Soha, soha, soha!“

hogy egyes helyeken még mindez ideig nincsen faiskolának terület kijelölve. Csak hogy nem ez az igazi ok, mert a megyénkben fekvő közel négyszáz község közül alig van tán 30 hely, a hol egyáltalában faiskola terület nincsen. Eltekintve tehát ettől, a meglevő 370 faiskola mutathatna nagyobb sikert és szebb eredményt.

Különbözik közel állunk ahhoz is, hogy törvény által fog minden község köteleztetni arra, hogy faiskola részére megfelelő területet tartozik kihalítani. Így a mezőgazdaság és mezőrendőrségről szóló törvényjavaslat I. rész VI. fejezetének 39. §-a ekként szól: Minden község köteles egy, a határ kiterjedéséhez és a befásítandó utak és területekhez mért, de legalább egy katasztrális hold nagyságú, kellően berendezett faiskolát fenntartani. A mely község e törvény életbeléptekor ily faiskolával még nem bír, azt a jelen törvény életbeléptétől számított egy év alatt kijelölni és megfelelően berendezni tartozik.

Meg van tehát az alapos remény arra nézve, hogy rövid alatt nem lesz oly község, a melyben faiskola terület ne lenne. Csak hogy ne feledjük el, hogy a terület még nem faiskola, hanem inkább az alapmegvetése, az úgy további fejlődésének.

Azt is hallottuk már nem egyszer említeni, hogy a tanítók szakismeret-hiánya volna az oka, hogy a faiskolák nem tudnak tespedő állapotukból kiemelkedni.

E feltevés azonban szerintünk szintén téves alapú; mert noha megengedjük azt, hogy tanítóságunknál a szakismeret még itt-ott némileg házagos és kívánni valót hagy is hátra, sőt az iskolai képzésnél több gond és figyelmet szeretnénk a fatenyésztésre fordítva látni: mégis egy kis jóakarát és buzgalom mellett a jelenben is már tovább lehetnénk mint a menyire vagyunk. Ismerünk tanítókat, kik szintén nem mint kész pomologusok léptek ki a képezdeből s mégis házikertjük a szebbnél-szebb gyümölcsfákkal van tele. A hézagos ismereteket jó szakmunkák és szaklapok továbbá a vándortanító igénybe vétele által nem volna oly nehéz még kiegészíteni. Itt egészen másban rejlik a hiba; mert hiányzik egyáltalában a mozgató jóakarát, mely az ügynek határozottan lelket volna képes adni. S hogy ez nem csak holmi kieszt frázis, hanem valóságos tény, ezt számos példa igazolja.

Körutaink alkalmával nem egy helyen vettek el bennünket oly faiskolába, a melyben kukorica, burgonya, répa stb. a legszebb állapotban volt s találtunk is minden egyebet, csak éppen fát nem. Tehát faiskola fa nélkül. Valóságos fából vaskarika. S bámuló kérdéseinkre azt az egyöntetű választ nyertük, hogy nem tördök a faiskolával senki sem s azért minek álljon haszontalanul a terület, hadd természetesen a kisbíró vagy bakter legalább valamit benne.

De hát honnét van e közöny, honnét ezen vétke indolencia, melyet a tanítóság szemben a faiskolával tanusít? Megfelelünk erre is, csak hogy előbb egy esetet mondunk el, a mi csak nem régiben történt s magától az illetőtől hallottuk.

Ezelőtt mintegy 10 évvel Sz. községbe egy fiatal ember került tanítónak. Telle volt hévvel hivatása iránt s lelkiismeretes buzgalommal kívánta mindazt végezni, a mi néptanítói hivatás körébe tartozott. Így a parlagon heverő faiskola-területet is művelés alá vette. Mivel sem magának pénze nem volt, sem pedig a községtől nem volt képes a felszerelésre egy árva garast kikunyorálni, azzal kellett neki kezdenie, hogy gyűjtögetvén a gyümölcsmagvakat, ezek elvetése által juthatott csak néhány száz különböző magoncshoz. Ezeket aztán alanyul fölhasználva szépen be is nemesítette, úgy hogy néhány évre reá a faiskolában vagy 300 nemes facsemete volt.

Baj történt azonban a faluban; mert megdöglött a község bikája. A ládafia meg fenéig üres volt, azon töprenkedtek, hogy már most mien vegyének bikát. Nem azért ül azonban össze a község érdemes tanácsa, hogy ne találjon módot reá a baj orvoslására. Elhatározták ugyanis, hogy a faiskolában levő nemes facsemetéket el kell licizálni s mivel a községbeliek részvételére nem igen lehet bízni, hát a szomszéd falvakban is ki lett ezen határozat hirdetve.

A reakövetkező vasárnap meg is történt az árverezés s mivel a környékbeli német ajku

lakosoknak a szép egészséges facsemeték megtetszettek, még 30 krt. is szívesen fizettek darabjárt. Elég az hozzá, hogy a község bevett az nap délután 50 forintot fölül a facsemetékért.

Most jön azonban a java!

A faiskolát kezelő tanítót pedig még arra sem érdemesítették, hogy szándékukról csak értesítették is volna. Fájt is a fiatal tanítónak ezen hálátlan mellőztetés; de elismervén a község tulajdonjogát, békével és hallgatagon tűrte. Mintán azonban a munkáért bér is jár, fiatal barátunk is elment a község bírájához s kérte munkája díját vagyis a bevett jövedelmi összeg bizonyos részét. No iszen nem kellett több ennél a basáskodó bíró uramnak. Kifizette a szegény tanítót pénz helyett olyan szavakkal, a melytől borsózik a tisztességes ember háta. Tudni sem akart róla, hogy az összegből bizonyos rész a kezelő-tanítót illeti s így nagy garral hangoztatta, hogy elégedjek meg a tanító azzal, a mit a faiskolában mellékesen termelt.

Már most azt kérdezzük, hogy ily viszonyok között vajon hol fog akadni olyan tanító, a ki a faiskola kezelést lelkiismeretesen végezze?!

Vajon találnak-e egyáltalán embert, ki amugy is sovány fizetése mellett még más munkát vállaljon nyakába?

Ime ez az igazi ok, a mi a faiskolák fejlődését hátráltatja. A rendezetlen viszony a tulajdonos község és a kezelő közt már alapjában megakasztja a legegészségesebb folyamatot is s bátrán ki merjük mondani, hogy míg ezen viszony rendezve és szabályozva nem lesz, addig ne is várjuk, hogy faiskolánk ügye lendületet nyerjen.

Igaz, hogy a már említett mezőrendőrségi törvényjavaslat 40. §-ban világosan kimondja, hogy a faiskola kezelésére méltányos díjazás mellett a néptanító kötelezhető, — amde ez ismét oly tág értelmű, hogy azt mindenki saját szája ize szerint magyarázhatja.

Világosan és félremagyarázhatlanul ki kellene mondani azt, hogy ennyi vagy annyi díj jár a faiskolakezelésért; de viszont ennek fejében tartozik a kezelő évenként ennyi és ennyi facsemetét szolgáltatni ki a községnek.

Hogy példát mondjak reá:

A néptanító kap a faiskola kezeléseért mondjuk 100 forintot a községtől; de ezért tartozik viszont évenként 1000 darab facsemetét ingyen a községnek kiszolgáltatni.

Igy aztán tudná mindegyik fél, hogy mi a kötelessége; de egyttal azt is, hogy mi javadalma és igénye van érte. Egyik fél sem huzná a rövidebbet; mert a míg a tanító ilykévi 100 forint mellékjövédelmhez jutna, másrészt meg a község évenként 1000 darab facsemetét nyerne, mit határa befásítására előnyösen használhatna föl. Hogy aztán mily neműek lennének ezen fák, azt egy részletes és külön rendelettel lehetne szabályozni.

Megpendítettük az eszmét s azon óhajással teszszük le tollunkat, vajha ne lenne szavunk a pusztában elhangzó szó, hanem a viszonyok rendezése által tennők le faiskolaügyünk egészséges alapját.

Liebbald Béni.

HIREK.

— **(A magyar királyné neve napja.)** Szombaton délelőtt, Erzsébet magyar királyné nevelőnője alkalmából, fényes istentisztelet volt a székesegyházban, hol **Dulánszky** pontifikált s a hol a Pécssett levő összes egyházi, világi és katonai notabilitások jelen voltak. A középiskolák s más intézetek tanulói, kik szintén részt vettek az istentiszteleten, délelőtt iskolai szünetet élveztek. A város minden középülete egész szombaton lobogódiszben volt.

— **(A fehér szakálu tél)** eljött látogatóba, háztűznézni, hogy négy öt hónapra polgári házasságot kössön a földdel. Szombaton reggel erős dérrrel kezdte a bekopogtatást, mely a lanyha ősz alatt levelet nem hullatott fákat, rózsavesszőket, s néhány kint felejtett virágot egyszerre lelankasztott. A rózsák koronái hamarosan a föld alá kerültek vagy szalma-hálófejkötőt kaptak a téli álom idejére. Vasárnap hóval kevert fagyos esőt vert az északi szél az emberek arcába, s éjjel már pelyhes hó esett, mely vékony fehér lepellel vonta be egész vidé-

künket. Hétfőn reggel fehér volt a város, hanem déltájig már lekérezkedett a háztetőkről az első téli vendég, a földön meg eltiporta a sok városos ember; s mi lett az ég szüzi havából? — Sár!

— **(Dal- és táncestetély.)** A Pécsi Dalárda ez évi utolsó alapszabályszerű dal- és táncestetélyét szombaton nem nagy közönség látogatta; legalább a rendes „zsúfolásig megtelt Hattyu“-ról nem szólhatunk, ami pedig a Pécsi Dalárda estét jellemezni szokta. Mindazonáltal szép közönség hallgatta meg a daloskör precíz énekét, melyet ez azzal töltött meg, hogy a jelenvolt Schultzs József építész mérnök, a Pécsi Dalárda jelmondatának szövegírója tiszteletére elénekelt az ő kedves jeligéjét A daloskör műsorát a katonazenekar bővítette ki három szépen előadott klasszikus zenedarabbal, melyeket Riepl karmester dirigált. Dal után táncz volt, melyben részt vettek: Böhm Józsefné, Egerszeghy Kálmánné, Fichtl Károlyné, Kiss Józsefné, Kiss Gyuláné, Koharits N. Jánosné, Notter Jenőné, Szigriszt Lajosné, Taizs Józsefné, Zangl Károlyné; Barrois nővérek, Dóczy Vilma, Eisner nővérek, Eötvös Ilka, Edhoffer Marianna, Fichtl Irma, Fuchs Anna, Gindl Luiza, Greksa Mariska, Ivics k. a., Járányi Maris, Jeszenszky Irma, Jilly Olga, Kaltnecker Györgyike, Karch Gizella, Kisasszony Antonia, László nővérek, Martinetz Karola, Máday Bertha, Mestrits Etel, Obetko Gizella, Orf Riza, Petrovits nővérek, Piller Anna, Pinter Terka, Sperl nővérek, Sommer Mariska, Weidinger Ilka, Weidinger nővérek, Zelesny Mili és Sarolta, Ziegler Emilia, Zsille Etel. Az első négyest 50 pár tánczolta.

— **(Thomson Császár)** hegedűművész a múltkor között hangverseny darabjainak sorát megtöltötte még két számmal, s így az ő műsora a következő: Vieuxtemps D-moll hangversenye, Sarasate cigánydallamai, Paganini fantáziája, Simon Berceuse-je, Wieniawsky tarantellája. Közben **Jaksch Ede**, aki a művészt kíséreni fogja, külön zongoraszámot ad elő, a Prófeta operának Liszt-féle illusztrációját. Jegyek e nagy műélvezet igérő hangversenyre **Valentin Ottó** könyvkereskedésében kaphatók.

— **(Az egyházmegye legújabb plébánosa.)** A megyés püspök az Uzarevics Lukács elhúnytával megüresedett petrieveci (Slavonia) plébániára **Charvát Lászlót**, az eddigi petrieveci vikáriust nevezte ki plébánossá, ki hétfőn tette le az esküt a püspök kezeibe. Az újonnan kinevezett plébánost **Normann Gusztáv gr. kegyúr**, eme jogánál fogva, soron kívüli kinevezésre terjesztette föl a püspöknek, amivel a kinevezettnek a petrieveci plébánia rendezése körüli érdemeit akarta némileg jutalmazni.

— **(Kitüntetés.)** A király **Vaszary Gyula**, rendőrkapitány és tüzoltó-főparancsnoknak, sikeres működése elismerésül, a koronás arany érdemkeresztet adományozta. A kitüntéseket nem mindig tekintjük a munkásság s a hivatal megszokott teendőin túlmenő buzgóság elismerő jutalmának; legtöbbször egyebek a kitüntetés okai. De **Vaszary Gyula** kitüntetésében annak az érdemnek az elismerését látjuk, amelyet a valódi polgárerények vívnak ki. **Vaszary** a mellett, hogy jebbbeze a főkapitánynak, reorganizálta a pécsi tüzoltó-intézményt, annak tisztességes alapot gyűjtött egybe önzetlen buzgólkodással. Peddig ezzel még nincs kimerítve a lajstroma azoknak a cselekedeteknek, melyekkel **Vaszary** a pécsi társadalmi életet haladásában, kulturtörékvéseiben elősegítette s amik mind — aprók és nagyok — külön külön is érdemessé teszik őt mi szemünkben a kitüntető királyi kegyre.

— **(Oltárszentelés.)** Bizovác (Slavonia) község **Jiratko Albin** pécsi műszobrászszal szép román-stylű föltárt készítettett s azt vasárnap szentelte föl fényes asszisztenciával **Troll Ferencz** praelátus. A megáldás után **Horváth József** eszékfölsővárosi esp. plébános mondott szép beszédet. Az egyházi funkciót lakoma követte, melyen **Normann Gusztáv gr. kegyúr** is képviseltette magát, s melyen jelen volt a kerületi papság és a helyi etőljáróság.

— **(Névmagyarosítások.)** A belügy-miniszter megengedte **Eckstein Miksa** pécsi vasuti hivatalnok vezetéknevének **Gara**-ra, **Pupos Lajos** pécsi cipész vezetéknevének **Pataki**-ra, **Hingelpein József** bozsoki illetőségű pécsi borbély vezeték nevének **Pálfi**-ra való változtatását.

— **(A Katalin-vásár)** hétfőn és kedden nagyon rosszul ütött be. Nagy lett volna a kereslet, különösen a szarvas jószágot keresték nagyon, de nem volt ki eladja. A vasárnapi förtelmes idő visszatartotta az embereket a behajtástól és semhogy a hosszabb és rosszabb utat tegyék meg Pécsig, inkább valami közeli kis vásárhoz csatlakoztak. A városban is nagyon kis élénkséget idézett elő ez a máskor nagy zaju vásár.

— **(Halálozás.)** Berki József zaláti református lelkész e hó 17-én elhunyt Zalátán. Ezt a rövid hírt hozta a posta, röviden és ridegen. A többi mi tehetnők hozzá, ha annyi helyünk volna hozzá, amennyit tele tudnánk írni Berki Józsefről. Poéta lélek, tehát jó ember: ennyit mondunk el róla most, hogy olyan vigasztalanul hagyta itt kicsi, szeretett családját ő, aki annyi, de annyi szívet megvigasztalt kenes hangján a koporsó mellett. Lapunknak, a Pécsi Figyelőnek, bár politikai ellenese, mégis szíves munkatársa volt. Néhány szép dalát, melyekben a negyvenes évek magyaros zamatú verselése ébredt föl ebben a mi ideges és mondjuk rá: idegen poétavilágunkban, — előszeretettel olvasta a mi közönségünk. Csendben dolgozott, most még csendesebben pihen a zaláti szomorú-akácson temetőben. Legyen neki könnyű a föld! — Becker Györgyné szül. Mayer Katalin e hó 18-án 24 éves korában elhunyt Pécsen.

— **(Adomány a Baross szoborra.)** A Pécsi Figyelő ivén özv. Linczbauer Szondy Paulina 1 forintot irt alá a Baross-szobor alap javára.

— **(Hymen.)** Huszár Sándor mohácsi kir. albiró eljegyezte Tallián Zsuzsi kisaszonnyt, özv. Tallián Károlyné leányát. — Bellák János dr. kecskeméti gyakorló orvos e hó 16-án vezette Gyűdön oltárhoz Gyenes Izabellát, Gyenes János gyűdi körjegyző leányát. — E hó 23-án, szerdán esküdtek egymásnak örök hűséget Vámosi Sándor Péter diszeli (zalameyei) földbirtokos és Sárosi Várady Lenke, Várady Ferenc megyei tisztviselő és lapszerkesztő nővére. Az esketést Pécsen, a családi háznál, János u. 8. Pap Zsigmond ev. reform. lelkész végezte. Mint tanúk jelen voltak: Tóth Lajos hegyesdi bérlő és Miklós István pécsi ügyvéd. Az új pár még az esküvő napján elutazott.

— **(A „Mária-Dorothea egyesület“)** melynek már Pécsen is van fiók-köre e hó 27-én tartja Budapesten választmányi ülését, melyre a tagokat az ügybarátokat lapunk útján is meghívja. Az egyesületnek ez évben október végeig 14490 frt 39 kr. bevétele és 5530 frt 37 kr. kiadása volt. A tanítónők „otthon“-ban eddig 6 állandó alapítványos és 5 fizető ideiglenes bennlakó van, két szoba a vidékről fölránduló tagoknak áll rendelkezésre; idegen megszálló volt az idén az „otthon“-ban 48 egyesületi tag. Az egyesületnek van elhelyező irodája is, mely nevelőnőket, zongora- és nyelvmesternőket, társalkodónőket közvetít. Egyesületi tagok — akár állást keresők, akár alkalmazók — a közvetített állomás díjának 1 százalékát fizetik s a levelezések fejében egyszer 50 krt. Nem egyesületi tagok 3 százalékot fizetnek s levelezés fejében egyszer 1 frtot. Ez a közvetítő iroda Budapesten IX. ker. Pipa utca 33. sz. alatt van, vezetője Radnay Jenőné. Az egyesület tapjai fürdőkezdvényekben részesülnek. A segélyalapról 5 folyamodó 150 frtot kapott.

— **(Pécsi Napló)** címmel Engel Lajos kiadásában és Várady Ferenc szerkesztésével napilap indul meg Pécsen. A vas-tag mutatószám, mely természetesen nem a rendes bősége a lapnak a napokban került szétosztás alá. Párton kívül fogja szolgálni a politikát s pártatlanul a megye és város ügyeit — mint a hogy teszi ez utóbbit minden jóra való lap.

— **(Mit rejt a jövő?)** A „Magyar Génius“ legutóbbi száma az új kabinet névsorából a következő ítéletet domborítja ki:

Wekerle
Tisza
Bethlen
Fejérváry
Hieronymi
Csáky
Lukács
Szilágyi
Josipovich

Egy pesszimista munkatársunk azonban e névsorban jóslatot is talált, még pedig olyant, amely az új miniszterekre nem éppen kedvező. Az ő összeállításra ugyanis a következő:

Bethlen
Wekerle
Hieronymi
Tisza
Josipovich
Csáky
Lukács
Fejérváry
Szilágyi.

— **(A kolera Mohácson)** megint szünetelt a múlt héten. Két kolerabeteg azóta meghalt, s 17-edike óta nem volt halottja a kolera-kórháznak. A mohácsiak remélik, hogy több betegedés nem fordul elő s ezért nagyban forszírozzák is a kolera miatt elmulasztott vásár pótlását, melyért a minisztériumhoz is folyamodtak, s e kérelmüket az alispán pártólólág terjesztette föl. Tolnában még mindig akad egy-egy kolerabeteg s nemrég ismét halt meg két egyén, kik a jobb módúak közé tartoztak.

— **(A difteritisz a vidéken.)** Mohácson novemberben 28 gyermek halt meg difteritiszben. Úgy mondják, hogy ott már eszékenyebben van a betegedés, ellenben a torokgyikban megbetegedettek száma kezd szaporodni. Ujabban Dunaszekcsőn lépett föl nagyban a difteritisz s pusztítja az apró embereket. Kis-Harsányban naponként van egy-két halot gyermek, kiket a difteritisz ragadott a halálba. — Tolnamegyében Bátán nagy a gyert meghalandság, úgyannyira, hogy a járvány megállítására végett az iskolákat be kellett zárni. Duna-Szent-Györgyön és Szegárdon kis mértékben pusztít a difteritisz.

— **(Hamis bankóhamisítók.)** A század végének a fotografiáján nem közönséges vonás az, hogy a hamisságnak is kitalálta a hamisságát. Ma már nem bankóhamisítók vannak, hanem hamis bankóhamisítók is. Tolnamegyét azzal a rossz hírrel bélyegezték meg, hogy ott gombamódra teremnek a bankóhamisító bandák. Pedig az ártatlan Tolnamegye híre rosszabb a valóságnál. Nem csinálnak ott hamis bankót egyet se; hanem turlangos emberek főhasználatuk a könnyen gazdagodni szerető emberek tudatlanságát s a bankóhamisítás ürügye alatt egyesek nyakába varrnak valami furcsa masinát, amiért rengeteg pénzt csikarnak ki az áldozattól, pedig az a gép csak humbug, mert az sok mindenre lehet jó, csak bankóhamisítására nem. A minap a mi szegény „Fehér farkas“-unk járta meg ezekkel a csalókkal, most meg már két helyről jön az értesítés, hogy ott is hamis bankóhamisító géppel zsaroltak meg néhány könnyen hívó embert. Az egyik áldozat Dietrich Ferenc kisnyárádi lakos, akit Vukovits Jovo lancesuki ember szedett rá egy közönséges másoló géppel, aki valószínűleg maga is zsákban vette a macskát s most más bolondot keresett, hogy a veszteségét pótolja. Dietrich megvette 500 forintért a gépet, s azt mondta neki Vukovics, hogy majd jön egy bajai úr, aki elmagyarazza a géppel való bűvásmódot. De ez a bajai úr „hirtelen meghalt“ (?) s Dietrich magára maradt a masinájával. Vukovics ekkor zsarolásra használta föl Dietrich félszeg helyzetét s bűntársakkal szövetségbe ezzel rájlesztetett Dietrichre, hogy földadják a hatóságnak. Ezen a réven aztán a három czinkos egyenként 200 forintot zsarolt ki a megszeppent Dietrichtől, ki utóbb is félve a még súlyosabb következményektől, meg a gazok további zsarolásaitól, önmaga jelentette föl magát a mohácsi főszolgabíróknál. A főszolgabíró, aki látta, hogy itt zsarolás és csalás bünesetével van dolga, az ügyet a mohácsi kir. járásbíróhoz bűntető osztályához tette át. — Siklóson a csendőrség elfogta Timár Jaust és fiát, Timár Lajost, akik Tolnamegyéből telepedtek ott le, mivel pénzhamisításhoz szükséges szereket találtak náluk. A foglyokat elszállították illetőségi helyükre, Szegárdra. Timárékról ez az érdekes, hogy ők Siklóson országos- és betivásári helypénz-bérlői. Az összefüggés e körülmény és a bankóhamisítás között világos. Timárék vagy ők maguk csináltak hamis pénzeket vagy másokét használták föl, amiket népes vásárok alkalmával szép szerével bocsáthattak szélnek.

— **(Egy állatorvos, aki bonczolókéssel lövi magát agyon.)** Az egyik helyi újság szerint Beutel Rajmund 10. huszárezredbeli állatorvos, ki hosszabb ideig Pécsen is

működött, a minap — Bécsbe utaztában — Nagy-Kanizsán, örülesi rohamok közt agyonlötte magát. — A mi értesülésünk szerint, no meg a kanizsai rendőrség jegyzőkönyve szerint is, az utcán holtan talált állatorvos mellett egy véres bonczolókést találtak. Már most azon tűnődik a kanizsai rendőrség, hogy avval a beretva-féle szerszámmal hogyan löhette magát agyon az állatorvos? s kezdi hinni, hogy nem is a lódoctor szenvedett örülesi rohamok miatt, hanem a bonczoló, mely e rohamai között meglötte a lódoctor. A tűnődésnek azonban véget vet a kanizsai rendőrség a jegyzőkönyvében foglalt ama passzus, hogy a vizsgálatnál golyót nem, hanem egy hatalmas, tétovgő metszett sebet találtak az állatorvos nyakán, melyen az összes erek el voltak vágva. Eneffogva annak a helyi újságnak következőkép kell majd helyreigazítania a hírt: „Az állatorvos a nála levő revolverrel elmeteszte a torkát.“ Különböleg pedig nem 200 forintot és nem póstatakarékpénztári könyvecskét találtak nála, mint ugyancsak a főntebbi forrás írja, hanem 197 forintot és egy pécsi takarékpénztári 867 frt 63 kros könyvecskét.

— **(Az első pécsi munkás betegség rokkant segélyező egyesület)** a folyó év harmadik negyedében 1523 frt 64 krt osztott ki beteg és munkaképtelen tagjaikért. Ez összegtől jutott: hetisegélyezésre 1036 frt 37 kr.; gyógyszerekre 205 frt 13 kr.; fürdőkre 53 frt 96 kr.; a rokkantaknak 153 frt 18 kr., három haláleset után pedig 75 frt temetkezési járulék.

— **(Gerner András nem volt koleras.)** Pénteken már lapunk zárta után kaptuk az értesítést, hogy Pertik Ottó dr., a bakteriologiai intézet főnöke távirat útján értesítette hatóságunkat, hogy a Pécsen gyanus körülmények között elhalt, s ezzel (sajna neki, hogy csak holta után) országos hírre kapott Gerner András ürülekében nem talált kolera-bacillust. A szegény favágó csak amolyan közönséges favágó-betegségben halt el, amilyen a „heveny bélhurut“-nak nevezett halálos betegség. Így is elég cifra halálnemet választott a jó öreg, kit különben a szervezeti gyengeség is bántott s e miatt nem tudta kiheverni a mindenféle rossz és hideg ételtől kapott gyomorhaját. Szegénynek a holttestét is jól megdezinficiáltak, legalább nyugodtan alhatik a földbe vetett rideg ágyában a felől, hogy a kolera nem kapja meg ezután sem, ha már halála előtt nem sikerült megkapnia.

— **(Meggzűntetett sajtópör.)** Uj János Grósz szegárdi lakosnak Takler Lajos és társai ellen, valamint Takler Lajosnak Uj János Grósz és társai ellen a Tolnamegyei Közlönyben folytatott polemikából folyó sajtópör, melynek e hó 30-án kellett volna megtartatnia, megszűnt. A felek, kik pedig egy esomó szegárdi tanut is beidézettek a tárgyalásra, kölcsönösen kiegyeztek s a pört megszüntették.

— **(Az egyházmegye halottja.)** Varatlan halállal hűyt el Harczon (Tolna m.) Horváth György plébános. A harciak lelkipáztora Zombán volt plébános kollegájánál, tharnóy Csontos Jenőnél, s mikor Zombáról késő éjjel hazatért, a kocsis nem vette észre, hogy a plébánost szélütés érte. Megállt a kocsi a plébános udvarán, de a plébános csak nem akart leszállni. Hátranézett a kocsis s akkor látta, hogy a plébános elterülve fekszik az ülésen.

— **(A Németbolyi kath. legény egyesület.)** vasárnap alapítási emlékünnepélyt rendezett, melyen már magyar programponatok is voltak műsoron. Így a dalkör a himnuszot énekelte s magyar népdalokat is adott elő, melyek pedig előadták Kisfaludynak „Mátyás diák ozimú kis vigjátékát, Klug Anna k. a. magyar népdalokat énekelte. Szóval: dicséretre méltó igyekezetet látunk az ünnepegy műsorából a magyarosítás érdekében.

— **(Körjegyzőválasztások.)** A nagy-tótfalu körjegyzőségre, melynek hivatalos helye Siklóson van, három jelölt közül Petz Ottót, a második helyen jelöltet választották meg nagy szótöbbséggel a Siklóson tartott választáson. A választás ellen fölebbezést ad be néhány község; de a választás alakilag helyesen folyt le, s így ezt megsemmisíteni nem lehet.

Vörösmarton e hó 16-án Jantai József, eddig abaligeti jegyzőségét választották meg körjegyzővé.

— **(Pótvásárok.)** A pécsi kereskedelmi és iparkamara értesítése szerint a keresk. m. kir. minisztérium megengedte, hogy Mohács és Német-Bóly községekben a kolera föllépése miatt f. évi november 7., illetve október 20. ról elmaradt országos vásár helyett Mohács községben f. é. november 28-án, Német-Bóly községben pedig f. é. november 24-én pótvásár tartassék.

— **(Uj ügyvéd.)** A pécsi ügyvédi kamara közölni teszi, hogy Lieber György dr. ügyvédet, Pécs székhelyvel, a kamara lajstromába folytatólágg fölvette.

— **(A Mohács-pécsi vasut bevételei)** októberben 63,482 frtot, 1891. októberben pedig 86,660 frtot tettek ki. Az összebevétel jan. 1.-től október 31. ig 748,012 frt. volt, vagyis 15,049 frttal több, mint a múlt évben.

— **(Facseteték.)** A m. kir. földművelésügyi miniszter eladat gyümölcsfákat, csemetéket, zoltványvesszőket és dugványokat. A megrendeléseket e hó 30-ig kell beküldeni. A községi faiskolák számára ingyenes fácskákért 1893. évi január 31. ig lehet folyamodni a földművelésügyi miniszterhez. Faiskoláknak, továbbá egyleteknek és magánosoknak 249,045 drb oltvány adható ki díj nélkül.

— **(Vidéki apró hírek.)** Sikerült vadászat. A múlt hét egyik napján a tolna-megyei alsóhídvégi vadászterületen d. e. 11 órá-tól d. u. 3 óráig 4 puskás 128 drb fázánkakast és 103 drb nyulat ejtett el. — A mohácsi sóházat és a hozzá tartozó telkeket, miután a sóházat onnét elhelyezték, Mohács városa 28000 frtért megveszi, s ez összeget 40, esetleg 30 év alatt törleszti. — A ráczpetrei iskolához osztálytanítót keresnek, a pályázat e hó 30-án jár le. A tanítás nyelve magyarnémet. — Veres vadászat volt múlt pénteken Szegszárd közelében. Bence Péter szegszárdi birtokos fegyvere — igazítás közben — véletlenül elsült és a bal lába fejét keresztül lötte. Vadásztársai Zombára szállították s ott orvossal bekötötték a sebeit. — A siklósi fogyasztási és italmérési adó szedésének jogát, hosszas tárgyalgatás után, mégis csak Siklós községe veszi bérbe 34.675 forint 97 krért.

MŰVÉSZET, IRODALOM.

* **A Pallas Nagy Lexikona.** A méltán nagy várakozással lesett lexikon első füzeté megjelent. Körülbelül 16,000 sűrűn tele-nyomatott oldalból 64 az, a mit már is látunk. De valamint Homéros Iliásának kezdő sorából rögtön látható, hogy nem kontár férczelmény, hanem hatalmas mestermunka a tartozéka, ugy mi is konstatalhatjuk ennek a 64 oldalnak a révén, hogy kiváló alkotás az, a mi ennek a füzetnek a nyomában fog járni. A Pallas Nagy Lexikona 222 munkatársának névsora már egy-magában is teljes kezesség erre nézve. Minden érdemleges cikk névaláírással jelent meg. Nevével, multjával, reputációjával kezeskedik tudós- és író-világunk, hogy mindaz, a mi a Pallas Nagy Lexikonában megjelenik, teljes foglalatja az ez idő szerint való összes modern tudásnak. S csak egy pillantás ez első füzetbe mely **A tól Achorion-ig** terjed, máris mutatja ennek a Magyarországon elsőbbséggel meghonosított rendszernek kiváló értékét és fontosságát. Ott van például mindjárt a füzet legelején **Aachen** porosz város leírása. S ime megtaláljuk a cikkben nemcsak a város történetét, nevezetességeinek rövid, de pontos leírását, de hű képét annak is, a mi ebben a porosz városban Magyarországgal összefügg. Leírja híven az aacheni templom magyar kápolnáját, leírásban és rajzban bemutatja az ott őrzött magyar régiségeket, s megemlékezik arról is, hogy ezek a régiségek annak idején a budapesti ötvösműkiállításán is megfordultak. Ott találjuk ugyancsak az első füzetben az **Abauj-Tornamégye** cikket, a megye térképével. Eredeti felvétel nyomán készült, gyönyörűen kidolgozott, kiválóan pontos térkép ez. Leírja a megye topografiáját, ismerteti főbb termékeit, a legújabb statisztikai adatok felsorolásával, ismerteti a megye lakosságát, az ipart kereskedelmet, a szellemi műveltséget, a közigazgatást, s részletesen, egészen napjainkig terjedően megírja a

megye történetét. Megyéink és városaink ilyen teljes, hű, érdekes és tanulságos leírása mar magában is megbecsülhetetlen értékű munka, s ezeket — bárhol keresnők is, — nem találjuk meg sehol, eddig megjelent enciklopedikus munkában. Ugyancsak az első füzet például leírja az **Abisszínia** cikkben Lipót belga király megbízottjának **Haneuse** kapitánynak habesi expedícióját, pedig mindenki, a ki a napi eseményekkel foglalkozik, tudja, hogy közvetlen napjainkban történt mindez, olyannyira közel, hogy még eddigelé semmilyen lexikális munkában megemlítve nincs. A **Pallas Nagy Lexikona** pedig meggyőződésünk szerint nem hiába áldozott százezreket, mert nem lesz intelligens magyar család, a hol ez a kiváló, igazi szükségét pótoló és minden tekintetben nagyérdemű munka hiányozni fog. Még megemlítjük, hogy a Pallas Nagy Lexikona ára füzetenkint 30 kr. = 60 fillér, kötetenkint pedig diszes kötésben 6 frt = 12 korona.

VEGYESEK.

— **Biztos gyógyhatás.** Mindazok, kik rossz enésztés vagy székrekedés következtében fölfúvódásban, szorulásban, főfájásban, étvágyhiányban, vagy egyéb bajokban szenvednek, a valódi **„Moll féle seidlitz porok“** használata által biztos gyógyulást érnek el. Egy doboz ára 1 frt. Szétküldés naponta utánvétellel **Moll A.** gyógyszerész, cs. és k. udv. szállító-tól Bécs, I. Tuchlauben 9. A vidéki gyógyszertárakban határozottan **Moll A.** készítménye az ö gyári jelvényével és aláírásával kérendő.

KÖZGAZDASÁG.

— **A pécsi sertéshizlalda heti-jelentése** 1892. november hó 10-én. Sertés állomány: 1830 drb. sertés. Ölésre alkalmas 518 drb. sertés. Árak: kövér 80—82 fillér, fiatal nehéz első minőségű 83—86 fillér, szedett 78—82 fillér kilogrammonkint. Páronkinti 45 kg. élet leszámítással. Süldők ára 64—70 fillér kilogrammonkint elősúlyban. Az üzlet irányzata: csendes. Takarmány árak: kukorica 10 korona 10 fillér m.-m., árpa 11 korona — fillér m.-m., kukorica dara 11 korona 40 fillér, árpa-dara 12 korona 20 fillér. Darálás-díj 1 korona 20 fillér m.-m.

CSARNOK.

Egy anya története.

— Irta Nagy Sándor. —

Aki önök közül e hasábok keretében szípkázó élczeket szeret olvasni és most is azt vár, az legjobban teszi, ha olvasatlanul hagyja e sorokat. Mert ezek valóságot tartalmaznak, és ezt a valóságot úgy fogom elbeszélni, ahogy a sors, e csudálatos szerző, szerkesztette.

Hogy hol és mily név alatt, arra már nem emlékszem, de olvastam egy regényben egy kifejezést nyert eszmét, gondolatot, mely egy zseniális francia író terméke.

E gondolat az anyai szívet jellemzi. Az ötlet lényeges része a következő: Egy istenfélő özvegy nőnek volt egy elzüllött, rossz fia. E kamasz elkövetett már minden rosszat, csak nem gyilkolt. Nagy mértékben iszákos és a szesz italokért mindenre képes volt.

E fiúhoz eljött egyszer éjjel egy álarcos ember, talán az ördög, és fölszólitotta, hogy hozza el hozzá az édes anyja szívet, akkor ad neki egy zsák aranyat.

A fiú megígérte és az idegen eltávozott. A következő éjjel az öreg, beteges nő éppen imádkozással volt elfoglalva, mikor fia rárontott és meggyilkolta. A holttestet megfosztotta ruháitól és ekkor kivágta szegény anyja kebléből a szívet. Bekötötte egy kendőbe és amint az éjfél közelgett, elindult az erdő felé, a hova az idegen rendelte. Kint dühöngött a vihar, villám villám után cikázta át a szemhatárt és a sűrűen hulló zápor megtöltte az utakat. A letöredező faágak recsegése kísértetiesen hangzott a távolban és az összeszorult viharfelhők tökéletesen első-

tétítették a boltozatot. Az irtáson át, a járatlanná vált sziklaösvényen siető léptekkel haladt a fiú az erdő felé: Nyugtalan lelkiismerete, sóvár vágyódása a pénz, az ital után, meggyorsították lépteit, melyek már a futáshoz hasonlítottak.

Egyszerre csak érzi, amint a szív, anyja szíve, a kezében dobogni kezd.

Órült félelem vett rajta erőt. Elkezdett futni, rohanni, és gyakori botlásai már-már veszélyessé váltak a meredek utakon. De ő csak futott, rohant a kétségbeesés megfeszített erejével, fuldokolva a nagy fáradságtól, mindig jobban közeledve egy tátongó mélységhez.

Már csak néhány lépés választotta el a biztos haláltól — és ime, e pillanatban megszólt a fiú kezében a szív és így szólt:

„Ne szaladj, kedves gyermekem, mert megsérted magad.“

A fiú magához tért, megmenekült.

E mesének itt vége van; de ez a gondolat mélyen bevésődött lelkembe és igen gyakran emlékszem rá.

Én egy hasonló történetet fogok elbeszélni. Egy kis történetet, mely elég tartalmas arra, hogy megdöntse a bölcselők azon mondatát, hogy „Nincs szerelem, hanem csak tulajdonjogi öntudat.“

Van szerelem, de különösen anyai szerelem, határtalan és igaz. Ki ne érezte volna gyermekkorában, ha beteg volt, mikor a jó anya gondos ápolását napokon, éjjeken, sőt heteken át élvezte és látta, minő lankadatlan kitartó egy anya, ha gyermekéről gondoskodik.

Utazásaim alkalmával egy városba értem, hol éppen egy gyilkossági ügy végtárgyalása tartotta feszült várakozásban a közönséget. Egy fiú, ki dühében anyját életveszélyesen bántalmazta, került a bírák elé.

Egy ottani gazdag barátom közbenjárása folytán jegyet kaptam és elmentem a zsúfolásig megtelt tárgyalási terembe. A tárgyalás megkezdéséig halk hangon folytatták a hölgyek a párbeszédet a divatról, bárról és a gyilkosságról. A jogásznépség fontoskodó arczsal vélte a hölgyek figyelmét magára vonni és igyekezett föltűnni elég hangos nézetével a gyilkos fölött. Végre bejöttek és helyet foglaltak a bírák. Jobbról az államügyész jegyzetett egy darab papíron, balról pedig egy kis asztalnál a védő, a város leghíresebb ügyvédje foglalt helyet.

A törvényszéki elnök parancsára bevezették a gyilkost. Két börtönőr kísérte be és vezette a bírói emelvény elé.

Főloivasták az ügyész levelet, mely Vajcsics Mirót súlyos testisértés miatt vádolta.

A vádirat fölemlíti, hogy Miró mint csordás volt a községnél alkalmazva és nem volt katona. Hetenkint egyszer, vasárnap, el szokott menni a koresmába, honnét rendszeren ittas állapotban került haza. Egy hasonló alkalommal, midőn anyja nem adhatott neki pénzt az ivásra, mert özvegy és földhöz ragadt szegény volt, kedvtelenül távozott el hazulról és mikor este visszatért, iszonyuan káromkodott.

Szegény beteges anyja, ki nem hallgatható tovább, így szólt hozzá:

— Miró! Ne szidd a jó Istent, hisz az nem tehet róla, hogy mi ily szegény emberek vagyunk.

Erre Miró dühösen káromkodva anyjára rohant és addig fojtogatta, míg elájult. Akkor kiszaladt egy baltáért és visszatérve, anyját össze-vissza vagdalta. Azon hiszemben, hogy anyját megölte, elment az erdőre és innét hozták vissza a csendőrök.

A súlyosan megsebesített anya nem halt meg.

Amig e vádiratot olvasták, volt időm a gyilkos merénylőt szemügyre venni.

Óriási termetű parasztfiú volt, kuszált hajjal és beesett sápadt arczczal. Ezen az arczon ott fityegett a butaság és hülyeség czégtáblája. A rongyos, piszkos vászonfoszlányokba burkolt alak csak szájalmat gerjeszthetett, de nem féltelmet. Egyike volt modern szociális állapotunk áldozatainak, kiről a világ nem tudott semmit, mig e merényletet el nem követte. Nem látta a világ miként szünylődött, didergett erdőkbé, sziklaoduba menekülve e szegény csordás, nem adott neki kenyeret senki, ha éhezett, sem ruhát, ha fázott. A tehének képezték a társaságát, ezek voltak a barátai, jóakarói. Éveken át nem váltott szót senkivel; az emberek üldözték a faluban, ha bejött, szidták, ütötték, dobták. Ennek az embernek csudálatos lelkivilága lehetett. Reggeltől délig a hasán, déltől estig a hátán feküdt. És ime, egyszerre fölébred benne az öntudat, ostoba eszével kutatja, hogy ma miért nincs pálinkája? látja a többi legényt dözsolni, tombolni; elmenekül elfojtott dühével haza anyjához, ki tehenein kívül az egyedüli, aki őt nem rugdalja, szidja és ime félreérti — ostobaságával — anyja szavait, fölülkerekedik nála az állat, reá ront és fojtogatja, aztán megvagdálja. Erre aztán nekiesnek a napilapok, hirneves ember lesz belőle, itél fölötte az egész világ, undorodnak tőle. „Anyagyilkos, anyagyilkos!” Nem gondolják meg azt, hogy ez egy szerencsétlen félemler, aki nem az anyját vagdalta meg, hanem egy lényt, ki élő volt, ki beszélt és ellene beszélt. E szerencsétlen merényletének indító oka a gyűlölet volt; a gyűlölet, melyet ostoba eszével táplált minden ellen, ami élt.

És ime, most ott ülnek a bírák, a jogtudók, kérdezzetik, fakgatják, végre kiolvasnak egy könyvből „tiz évi fegyházat.” A közönség helyeslésének moraja tölti be a termet, az elítélt pedig bután mosolyog és odamegy bíróihoz és kezét akar nekik csókolni. Alig tartható vissza.

A két fegyveres ör oldalt lép, egy-kettő — és a modern igazságszolgáltatás áldozatát viszik tiz évre a ketreczbe, a bírák és az elnök pedig mosolyogva mennek ebédelni.

*

Én pedig elballagtam egy órányi uton abba a kis faluba, hol az elítélt anyja fektet halálos ágyán.

Nesztelenül léptem át a kunyhóküszöböt; a szegény anya ott feküdt a szalmaágyon, tele-ragasztva kenőcsökkel.

— Hogyan érzi magát? — kérdém a szegényt.

— Jobban, jobban! — nyöszörgé halkán. — Szegény kis Mirómat tudom megölik. — Sirdogált a szenvedő nő és én hiába vigasztaltam.

Ott hagytam pár forintot orvosságra és távoztam. Alig értem az utca végére, elrohan mellettem az a parasztnő, aki a beteget ápolta.

— Hova siet? — kérdém.

— Az anya elküldi fiának a pénzt...

NYILT-TÉR.*)

Nyilatkozat.

Alulírott intézet a t. cz. közönségnek becses tudomására hozza, hogy Wranits György ezen intézettől megvált, — ennél fogva ezen intézet nevére semminemű felvételeket, vagy bevételeket sem eszközölhet.

Egyszersmind tisztelettel kérjük az eddigi nagyrabecsült bizalmat továbbra is ezen intézet irányában fenntartani,

alázatos szolgálja,

„Concordia“

első pécsi temetkezési intézet
Pécsett, kis tér 11. sz.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget A szerk.

Laptulajdonos:

NAGY FERENCZ.

Felelős szerkesztő:

HAKSCH LAJOS.

Nyilvános köszönet.

Alulírott indítatva érzem magamat a „Fonciére“ pesti biztosító intézet pécsi főügynökségének, valamint Eizer János főügynök és Pongrácz Gyula titkár uraknak azon gyors és pontos eljárásért, melyet a legközelebbi napokban szenvedett tűzkárom lelkiismeretes becslése és gyors kifizetése által tanusított, ezen úton is köszönetet mondani s a nevezett biztosító intézetet bárkinek is legmelegebben ajánlani.

Pécsett 1892. november 19

Boli Péterné
bissei lakós

Hirdetések:

COGNAC

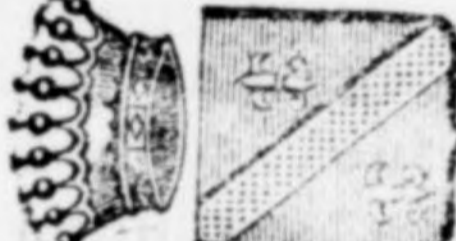
Guzza-Durozier & Co.

francia cognacgyár

PHONOTON

Vezérügynökség

Ruda és Blochmann Budapest.

TAIZS JÓZSEF Pécsett,

Széchenyi-tér 12. szám (a varostemplom háta mögött).

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajálja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek stb. stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronytűző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatványraktrábó

papi, körjegyzői és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobózkban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eléle cikkek, olcsó áron.

➔ Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek. ➔

Zálogkölcson-intézet-megnyitás.

Van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni, hogy Pécsen

Zrinyi- és Gyár-utca sarkán

az eddig is ily célra használt helyiség egy részében

november hó 15-én

hatóságilag engedélyezett új

kézi-zálogkölcson-intézetet

nyitottam.

Tisztelettel

WEISZ ÁRMIN.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, miszerint Vörösmart nagyközség tulajdonát képező

nagyvendéglő mézárszék mellépületek

és 1055 □ öl területű kert, továbbá a szeszkimérési jogosultság nyilvános árverés útján; ellenben a bor és sör italmérést illető szabad egyeskedés folyó évi november hó 28-án délelőtti 9 órakor a községi tanácsteremben fog megejtetni.

Az erre vonatkozó feltételek a községi előjárásnál betekintheők.

Vörösmart, 1892. évi november hó 17-én.

Jantay József

jegyző

Ujvári Ferencz

bíró.

Van szerencsém a n. t. közönségnek becses tudomására hozni, hogy én a „Concordia” temetkezési egylettől megváltam és f. évi november hó 1 től Pécsen, ferencziek utca 3. sz. házában

„Wranitsch” pécsi temetkezési intézet

czég alatt saját számlámra egy új vállalatot alapítottam.

A midőn megjegyzem, hogy egészségi szempontból minden kellekeket a városon kívül fekvő helyiségekben helyezem el, és az alapos fertőtlenítésről folyton gondoskodom, bátorodom azon alázatos kéréssel a n. t. közönséghez fordulni, engem, előforduló eseteknél becses megbízásaikkal megtisztelni, melyeknek pontos kivitele mindég különös feladatomban leendő.

Mély tisztelettel

„Wranitsch”

pécsi temetkezési intézet.

Hat aranyérem, díszkereszt és díszoklevelek.

COGNAC

Gróf ESTERHÁZY GÉZA

saját gyártmánya,

orvosi tekintélyek által ajánlva, felette kellemesen és jól ízlik, minőség tekintetében bármelyik francia gyártmány nyal versenyezhet, ára pedig sokkal olcsóbb.

Különlegesség:

a * * * * COGNAC,

mely mindenütt kapható.

Cognacunk tiszta borból, idegen anyagok hozzávegyítése nélkül, francia mód szerint készül s ezért

járványos betegségeknel, így kolera ellen

övszerűl sikerrel használtatik.

A gróf Esterházy Géza-féle cognacgyár igazgatósága:

Budapest, VI. külső-váci-út 23.

Páris, Lipese, Bordeaux, Nizza, Berlin, Brüsszel.

Pécsvárad j. főszolgabírájától.

557. szám
árv. 1892.

Árverési hirdetmény.

Baranyavármegye árvaszékének f. é. 14224. szám alatt hozott határozata folytán, Himesházán elhunyt Ruppert Ádám és neje szül.: Wieszler Mária hagyatékához tartozó, a himesházi 1193. számú telekjekben foglalt

210. ház és belsőség

500 frt kikiáltási ár mellett nyilvános árverésen eladandó lévén, az árverés fogantatásának határnapjául folyó évi december hó 3-ikának délelőtti 9 órája, megtartásának helyéül pedig Himesház község-haza ezennel kitűzetik

Mi is oly hozzáadással tétetik közhírré, hogy ez árverésre vonatkozó részletes feltételek, a pécsvárad szolgabírói hivatalnál, s a himesházi körjegyzői irodában a hivatalos órák alatt betekintheők.

Pécsvárad 1892. november hó 14-én.

Seh Károly

főszolgabíró.

Tea Rum Cognac
Kávé

KOVÁCS és MEZEY

mint Bieber Antal utódai
ajánlják idei termésit

orosz és chinai teákat

a legkiválóbb minőségben. A minőségek jóságáért tisztaság és valódiságaért kezességekünk.

Kávék 5 kilós postacsomagokban
legkiválóbb minőségben díjmentesen.

Jamaika és Brazíliai Rumok

hamisítatlan kiváló minőségben.

Kimerítő árjegyzék kívánatra díjmentesen küldetik.

Mérsékelt árak.

Megrendelési hely és levélcím:

Kovács és Mezey

Budapest, Kerepesi-út 6, sz., a nemzeti színház átellenében.

Magyar-Érd-ménesi bortermelők szövetségének főraktára. Méltóságos Atzél Péter saját termésű palackborainak főraktára.

Köhögés,

rekedtség és elnyálkásodásnál melegen ajánljuk tisztelt olvasóink figyelmébe

Egger díjjutalmazott
biztos hatása

Mell-Pastilláit.

Kaphatók 25, 50 kros és 1 firtos eredeti dobozokban a monarchia valamennyi gyógyszer-tárában.

Pécsen: Sipőcz Ist., Erreth János, Göbel Kálmán, Zsig László és az irt. rend gyógyszer-tárában, Mohács: Luiszer Viktor és Szendrey Jenő gyógyszer-t. Siklóson: Szentgyörgyi M. és Petrasch S. gyógyszer-t. Pécsváradon: Dvorszky Béla gyógyszer-t. Dárdán: Czingelly örök. és Dermár Pál gyógyszer-t. Sásdon: Mandák Gy. Sándor gyógyszer-t. Szt.-Lőrinczen: Szilágyi György gyógyszer-t. Szigetvár: Salamon Gyula és Visy Sándor gyógyszer-t. Bonyhádon: Eibach Odön gyógyszer-t.

valamint az

Egger A fia czég

gyógyszer különlegességi gyárában Bécs — Nussdorf.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a szerint közzé teszi, hogy a kaposvári kir. tvszéknek mint váltóbiróságának f. é. 8867. sz. végzése folytán Kaszter Miksa szigetvári lakos javára Kossa János dencsházai lakosnál 30 frt o. é. tőke, ennek 1891. évi szeptember hó 26-tól járó 6 százalékos kamatai 9 frt 70 kr. perköltség, 9 frt 55 kr. végrehajtási költség kielégítésére f. é. november hó 3-án bíróság felül és lefoglalt és összesen 405 frtra becsült butor, 70 mérő csöveskukoricza és egyéb ingók nyilvános árverés útján eladatnak.

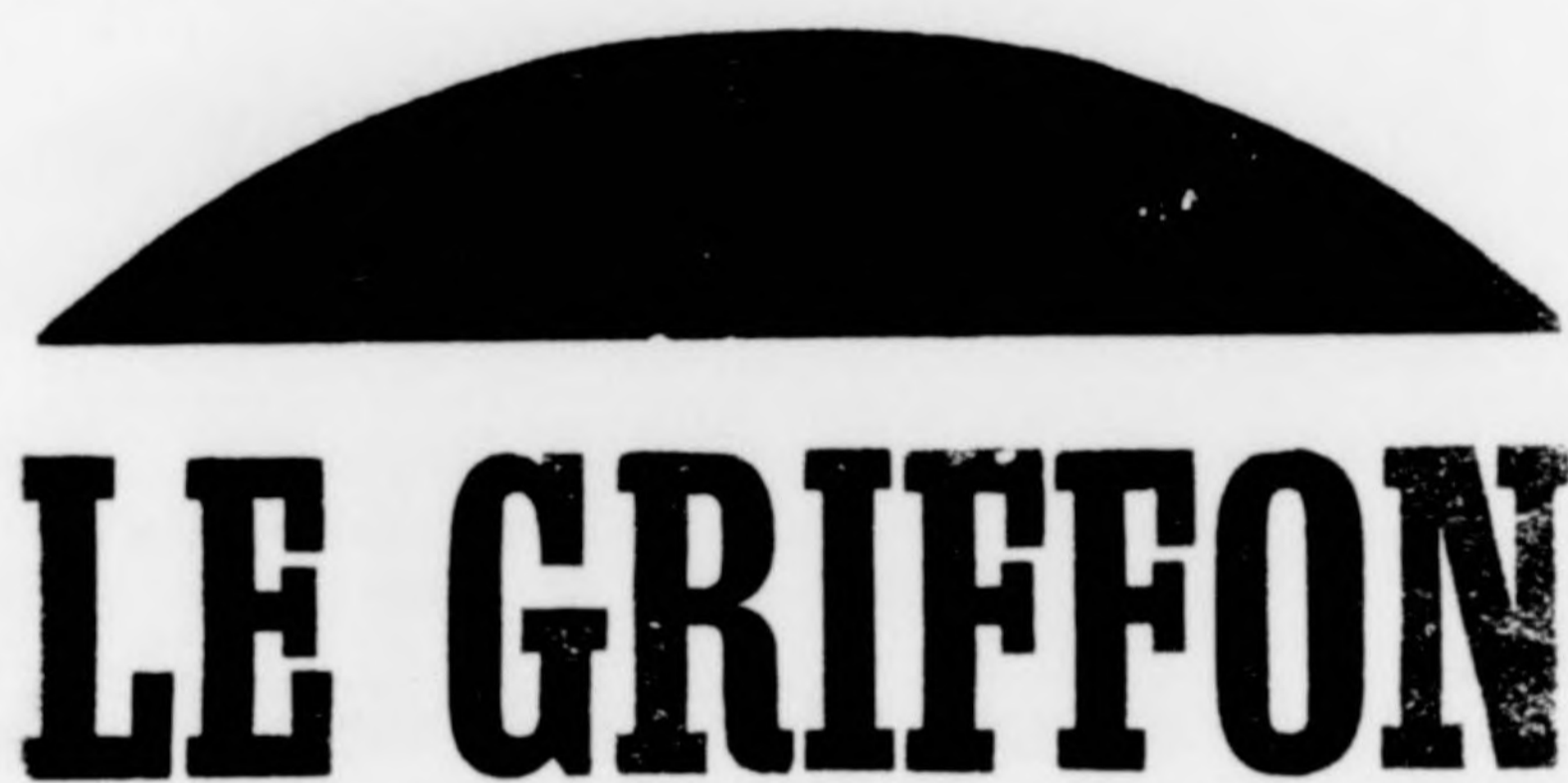
Mely árverésnek a helyszínen **Dencsházán** leendő eszközlésére **f. é. decz. hó 7-ik napjának d. o. 10 órája** határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen az árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a szerint a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladni foguak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Szt. Lőrincz, 1892. nov. 19.

Kőnczey

kir. bir. végrehajtó.

LE GRIFFON

a legjobb szivarkapapir

kapható Alt és Böhm kereskedésében Pécsen

Árverési hirdetmény.

Ráczpetre község alólirt előljárósága részéről ezennel közhírre tétetik, miszerint Ráczpetre község tulajdonát képező

községi kocsmaház

s ahhoz tartozó 1037 □ ölnyi kert, istálló, félszer, mézsárszék, jégverem és vágóhidból álló melléképületek f. évi november 27-én, reggeli 8 órakor, 1893. évi január hó 1-től 1895. évi december hó 31-ig feltétlenül haszonbérbe fognak adatni.

Az árverezni szándékozók tartoznak az árverés megkezdése előtt 200 frt. bálnapént letenni.

Ráczpetre község által a magas kincstártól kibérelt bor, sör és szesz italmérsi adó és hús-fogyasztási adóra vonatkozó községi egyezkedési tárgyalás ugyanezen alkalommal fog a bírói lakban megtartani.

Az árverési feltételek az árverést megelőzőleg fognak tudomásra hozatni.

Kelt Ráczpetrén, 1892. évi november hó 21-én.

Klobucharich József
körjegyző

Heidt József
bíró.

MOLL SEIDLITZ POR

Csak akkor valódi ha minden dobozon a gyárjegy, egy sas és MOLL A. sokszorosított czéje látható.

Gyors gyógyhatás makacs gyomor- és altestbajok, gyomorgörcs, nyálk, gyomorégés székrekedésnél, májbajok, vértululás, aranyér és a legkülönbözőbb női betegségeknél. Egy eredeti doboz használati utasítással 1 frt.

Raktárak az ország minden nevezetesebb gyógyszer-táraiban.
MOLL A. gyógyszerész cs. kir. udvari szállító, Bécs, Stadt, Tuchlauben 9.

Szétküldés naponta utánvét mellett. 2 doboznál kevesebb nem küldetik.

Elismerés **MOLL A. urhoz Bécsben.**

Ülő foglalkozásomnál az ön Moll-féle Seidlitzporai igen jó hatást gyakorolnak; ismerem ezt egyszer s mindenkorra és szívvelyes „Isten fizesse meg“-et mondok érte; ezek a gyomrot jóvá és főt könnytvé teszik.

Tisztelettel

Steinko P. J., lelkész Honnetschlag-ban

MOLL-FÉLE FRANCIA BORSZESZ ÉS SÓ

Csak akkor valódi, ha mindegyik üveg Moll A. védjegyét tünteti fel és „A. Moll“ feliratu ónozzattal van zárva. A Moll-féle francia borszesz és só nevezetesen mint fájdalomcsillapító bedörzsölési szer közsény, csusz és a meghűlés egyéb következményeinél legismereteseb népszerű. — Egy ónozott eredeti üveg ára: 90 krajcár.

FŐ-SZÉTKÜLDÉS

Moll A. gyógyszerész, cs. és kir. udvari szállító által, BÉCS: 1., Tuchlauben 9. sz.

Vidéki megrendelések naponta póstautánvét mellett teljesítettek.

A raktárakban tessék határozottan MOLL A. aláírásával és védjegyével ellátott készítményeket kérni.

Szétküldés naponta utánvéttel. Két üvegnél kevesebb nem küldetik.

Elismerés **MOLL A. gyógyszerész urhoz Bécs.**

Kittűnő Moll-féle francia borszesz és sója vidékemen nagy-szerűen működik. Küldjön nekem 50 üveggel, mivel az emberiség segítségére készletet óhajtok tartani magamnál. Mély tisztelettel

Hornof, lelkész Micholup-ban.

Raktár Pécsen: Sipöcz István gyógyszerésznél és özv. Reeh V. keresked.

Árverési hirdetmény.

Ráczpetre község alólirt előljárósága részéről ezennel közhírre tétetik, miszerint Ráczpetre község tulajdonát képező

községi kocsmaház

s ahhoz tartozó 1037 □ ölnyi kert, istálló, félszer, mézsárszék, jégverem és vágóhidból álló melléképületek f. évi november 27-én, reggeli 8 órakor, 1893. évi január hó 1-től 1895. évi december hó 31-ig feltétlenül haszonbérbe fognak adatni.

Az árverezni szándékozók tartoznak az árverés megkezdése előtt 200 frt. bálnapént letenni.

Ráczpetre község által a magas kincstártól kibérelt bor, sör és szesz italmérsi adó és hús-fogyasztási adóra vonatkozó községi egyezkedési tárgyalás ugyanezen alkalommal fog a bírói lakban megtartani.

Az árverési feltételek az árverést megelőzőleg fognak tudomásra hozatni.

Kelt Ráczpetrén, 1892. évi november hó 21-én.

Klobucharich József
körjegyző

Heidt József
bíró.

Eddig fölülmulhatatlan!

Maager Vilmos-féle

valódi, tisztított

MÁJOLAJ

Maager Vilmos tól
Bécsben.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltott és könnyű emészthetőségű fogva gyermeknek is különösen ajánlatik és rendeltek mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III.3. ker., Heumarkt 3., valamint az osztr. magyar monarchia legjobb gyógyszer-táraiban.

Pécsen kapható: Sipöcz István, Zsiga László, Erreth János és az irgalmasok gyógyszer-táraiban; Reeh Vilmos, Spitzer fia és Köszl János kereskedésében.

Főraktár és főelárúsítás az osztrák-magyar monarchia részére:

Maager Vilmos, Bécs,
III.3. Heumarkt 3.

